

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תְּזַרִיעַ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מַל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֹּרֶךְ ט"ז - חֻלַּק כ"ט

קוֹנְטֵרְס 479

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֶדְר א' תִּשְׁעֵ"א לִפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמִשׁ תּוֹכֵב"א

– מכתב כד –

לכבוד מפעל הזהר העולמי שעל ידי "חברת מזכי הרבים"

באמת תודה גדולה ומכפלת שזכיתם אותי, בקבלת סט שלם של ספרי הזהר סט חלקים, וכן ספר תקוני הזהר מנקד, וכן ספר אמירת הזהר פהלכתה.

אהרן ליברטי

לכבוד ראשי מנהלי ותורמי המפעל העולמי להפצת הזהר הקדוש כל אחד ואחד בשמו הטוב יברך מפי עליון.
שלום וברכה.

ברגשי גיל ושמחה קבלתי את סט הזהר שבנדיבות לבכם נתתם לי את זה חנם אין פסוף למען הפצת הלמוד בספר הקדוש הלז ולמען להרבות העסוק בלמוד הספר הזה ולמעלה בקדש מה ששלחתם לי את זה דיקא בחדש זה אלול, חדש הרחמים והסליחות, אשר מנהג ישראל קדושים לעסק בלמוד התקונים שבזהר הקדוש. וידוע מספרים הקדושים ענינים גדולים ונשגבים על ענן זה, ובודאי יהיה זה לזכותכם ולזכות התורמים החשובים.

יהא רעוא מן קדם אבוהון די בשמיא, שבזכות רשב"י זיע"א בעל הזהר תזכו להמשיך בפעולותיכם הענפות, וזכות למודי וזכות כל הלומדים שנתרבו על ידיכם בספר הזהר יעמדו לכם ולתורמים החשובים להתברך בכל מיילי דמיטב במהרה בימינו אמן.

אסאף הצלחה, כעתירת:

מרדכי ד. קליין – בית שמש

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב כה -

יום שלישי י"ט אלול תשס"ט

לכבוד מפעל הזהר העולמי! השלום והברכה!

א. אני רוצה להודות לכם מקרב לב על החסד הגדול שעשיתם עמי, שקבלתי מכם סט שלם של הזהר הקדוש בפורמט כיס בחנם. אשריכם שזכיתם עוד יהודי ללמד בזהר הקדוש לקרוב הגאולה בב"א. זכות המצוה תעמד לכם ולזו ולכלל ישפט, להכתב ולהחתם בספרם של צדיקים גמורים ולשנה טובה ומברכת ולכל מיילי דמיטב מתוך בריאות איתנה וכל טוב סלה אמן.

ב. הייתי שמח להשתתף במפעל שלכם בהפצת הזהר, ואם תוכלו לשלח לי כמה סטים שאוכל לחלקם לאנשים הגרים סביבי ובשכונות הקרובות, כדי שיהא גם לכם קל יותר לחלק את הזהר.

בברכה:

יעקב אביטן, בית שמש

- מכתב כו -

בסיעתא דשמיא, ט"ז אלול תשס"ט

לכבוד מפעל הזהר העולמי! שלום רב.

ברצוני להודות לכם מעמק לב על המתנה הנפלאה "ספר הזהר במהדורת כיס", תורה מפארת בכלי מפאר, וכבר קבלתי על עצמי בלי נדר ללמד בו החל מראש השנה הבא עלינו לטובה תמידין כסדרן, ומבטחני שביא תועלת גדולה לי אישית ובעקר לכלל ישראל ולאוקמי שכנינתא מעפרא.

הוא? אָמר לוֹ, כֵּן, מִשּׁוֹם שְׁבוּ
תְלוּיָהּ כֹּל טְהוּרָה וְכֹל קְדוּשָׁה. אָמר
לוֹ, אִם כֵּן, לָמָּה וְהוּבָא? וְהַעֲלֵה
הִנֵּה צָרִיף לְהִיּוֹת! אָמר לוֹ, כִּמּוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (שם כו) וְהוּבָא אֶת בְּדִי
בַטְּבַעַת, שְׁמַכְנִים זֶה לְתוֹף זֶה.
אֵף כָּאֵן וְהוּבָא, שְׁיִכְנְסוּ לְכַהֵן
לְטַהֵר אוֹתוֹ (בַּשְּׁחֹרֵר כו) וְיִכְנִיסוּ דָבָר
לְפָנָיו.

אָמר רַבִּי יִצְחָק, כֵּן שְׁנִינּוּ, נִגַע
צָרַעַת: נִגַע - הוּא הַדִּין הַקָּשָׁה
הַשְּׂרִי בְעוֹלָם. צָרַעַת - הַסְּגָרָה,
כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הַסְּגָר הַאֹר הַעֲלִיּוֹן.
הַסְּגָר שֶׁל הַטּוֹב הַעֲלִיּוֹן שֶׁלֹּא
יֵרֵד לְעוֹלָם. כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם -
בְּאָדָם סֵתֵם. וְהוּבָא אֶל הַכַּהֵן -
זֶה הַכַּהֵן שֶׁלְמִטָּה, וְהוּא מִתְקַן
לְפָתַח אוֹתוֹ הַסְּגָר וְלַהֲדַלִּיק
מֵאוֹרוֹת, שְׁיִמְצְאוּ עַל יָדוּ בְרִכּוֹת
לְמַעֲלָה וּלְמִטָּה, וְיַעֲבֹר וְיִסְתַּלַּק
אוֹתוֹ הַנִּגַע, וְיִשְׁרֶה אוֹר שֶׁל
רַחֲמִים עַל הַכֹּל, וּמִשּׁוֹם כֵּן
וְהוּבָא אֶל הַכַּהֵן.

אָמר רַבִּי אֲבָא, רְאִיתִי אוֹתָם בְּנֵי
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא מְשִׁיחִים וְלֹא
יֹדְעִים בְּכַבּוּד רַבּוֹנָם. כְּתוּב
בְּיִשְׂרָאֵל, (ויקרא כ) אֲשֶׁר הַבְּדִלְתִּי
אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי.
וְכְתוּב (שם) וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם
קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. אִם הֵם
מִתְרַחֲקִים, אֵיפֹה הַקְּדוּשָׁה
שֶׁלֵּהֶם? הֲרִי רְצוֹנָם הַתְּרַחֵק
מִפְּנֵי, וְהַכְּתוּב מְכַרִּיז וְאוֹמֵר,
(תהלים לב) אֵל תִּהְיֶה כְּסוּס כְּפָרָד אֵין
הַבֵּין. בְּמָה נִפְרָדִים בְּנֵי אָדָם
מִכּוּס וּפְרָד? בְּקְדוּשַׁת עֲצָמָם,
שְׁיִמְצְאוּ שְׁלָמִים וּרְשׁוּמִים
מֵהַכֹּל.

וְעַל כֵּן זְוִיגָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם הוּא
בְּזַמְנֵים יְדוּעִים, לְכַנֵּן הַרְצוֹן
לְהַדְּבִק בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא. וְהֲרִי
הַעִירוּ, בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה הַקְּדוּשַׁת
בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֵן
בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא עַת רְצוֹן לְדַבֵּק

תְּלוּאָ כָּל דְּכִיּוּתָא וְכָל קְדוּשָׁה. אָמר לִיה, אִי
הָכִי, אָמַאי וְהוּבָא, וְהוּעֲלָה מִיבְעֵי לִיה. אָמר
לִיה, כְּמָה דְאַתְּ אָמר (שמות כו) וְהוּבָא אֶת בְּדִי
בַטְּבַעוֹת, דְעִייל דָּא כְּגוּ דָּא. אוּף הָכָא וְהוּבָא,
דִּיכְנָסוּן לִיה לְכַהֵנָא, לְדַכְּאָה לִיה (כד אהרר ביה)
וְיַעֲלוּן מְלָה קַמִּיה.

אָמר רַבִּי יִצְחָק, הָכִי תְנִינּוּ, נִגַע צָרַעַת. נִגַע
הוּא דִינָא תְקִיפָא שְׂרִיא בְעֵלְמָא. צָרַעַת:
סְגִירוּ. כְּמָה דְאַתְּ אָמר, סְגִירוּ דְנַהוּרָא עֲלָאָה.
סְגִירוּ דְטִיבוּ עֲלָאָה, דְלֹא נַחִית לְעֵלְמָא. כִּי
תִהְיֶה בְּאָדָם, בְּאָדָם סֵתֵם. וְהוּבָא אֶל הַכַּהֵן.
דָּא כְּהֵן דְלִתְמָא, דְהוּא אֲתַתְקַן לְמַפְתַּח הַהוּא
סְגִירוּ, וְלֹאֲדַלְקָא בּוּצִינָא דִישְׁתַּכְּחוּ עַל יְדוּי
בְּרַכָּן לְעִילָא וְלִתְמָא. וְיַתְעַבֵּר וְיִסְתַּלַּק הַהוּא
נִגַע, וְיִשְׁרִי נַהִירוּ דְרַחֲמֵי עַל כְּלָא, וּבְגִין כֵּן
וְהוּבָא אֶל הַכַּהֵן.

אָמר רַבִּי אֲבָא, חֲמִינָא לְאִינְהוּ בְּנֵי עֵלְמָא,
דְלֹא מְשַׁגְּחוּן, וְלֹא יַדְעִין בִּיקְרָא
דְמֵאֲרִיהוּן, כְּתִיב בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, (ויקרא כ) אֲשֶׁר
הַבְּדִלְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי. וְכְתִיב,
(ויקרא כ) וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ
אֲנִי יי'. אִי אִינוּן מִתְרַחֲקוּן, אָן הוּא קְדוּשָׁה
דְלַהוּן, הָא רְעוּתָא דְלַהוּן אֲתַרְחַקַת מִנֵּיהּ.
וּיקְרָא אֲכַרִּיז וְאוֹמֵר, (תהלים לב) אֵל תִּהְיֶה כְּסוּס
כְּפָרָד אֵין הַבֵּין, בְּמָה אֲתַפְרִשֵׁן בְּנֵי נְשָׂא מְסוּס
וּפְרָד, בְּקְדוּשָׁה דְגַרְמִייהוּ, לֹאֲשַׁתְּכַחָא שְׁלִמִין
וּרְשִׁימִין מִכְּלָא.

וְעַל דָּא זְוִיגָא דְכַנֵּי נְשָׂא הוּא בְּזַמְנִין יַדְעִין,
לְכוּוּנָא רְעוּתָא לְאַתְדַּבְּקָא בִיה בְּקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא. וְהָא אֲתַעֲרוּ, בְּפַלְגוֹת לִילֵיא קְדוּשָׁא
בְּרִיף הוּא עֲאֵל בְּגַנְתָּא דְעֵדֵן, לֹאֲשַׁתְּעַשְׂעָא עִם
צְדִיקָיָא, וּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַת לִיה לְקוּדְשָׁא
לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים, וּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַת אֶת הַקְּדוּשַׁת

ברוך הוא, והיא שעתא דרעותא לאתדבקא בהו.

והברייא דמשתדלי באורייתא, משתתפי בה בכנסת ישראל, לשבחא למלכא קדישא, ואתעסקן באורייתא, שאר בני נשא כדין עידן רעותא לאתקדשא בקדושה דקודשא בריך הוא, ולכוונא רעותא לאתדבקא ביה. ואינון חברייא דמשתדלי באורייתא זונגא דלהון בשעתא דזונגא אחרא אשתכח, והאי משבת לשבת לכוונא רעותא לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא ובכנסת ישראל, דהוא עידן רעותא דמתברכן פלא עלאי ותתאי.

אי בני נשא אתרחקו מגיה, ועבדן בפעירי, אן הוא קדשה דלהון, לאשתתכחא קדישין. אן אינון נפשאן קדישין דמשכין מעילא. ושלמה מלכא צווח ואמר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מאן הוא דעת. דא קדשא בריך הוא. נפש לא טוב, דא הוא נפש, דאינון משכין בעובדיהו, לא טוב, דהא מסטרא אחרא אתמשכאן עלייהו נפשתא דלאו איהו טוב, בגין דלא מכווני לבייהו לקודשא בריך הוא.

מאן דאתלהיט ביצר הרע, בלא רעותא וכוונה דלבא לקודשא בריך הוא. מסטרא דיצר הרע אתמשך עליה נפשא, דלאו איהי טוב, קדא הוא דכתיב גם בלא דעת נפש לא טוב ואן ברגלים חוטא. מאן דאיהו אן ברגלים ודחי שעתא בלא רעותא קדישא, חוטא. חוטא ודאי, בכלא.

ועל דא שריין מכתשין בישין בבני נשא, ואסהידו באנפיהו בחציפותא דלהון,

בהם. והחברים שמשתדלים בתורה, משתתפים עם כנסת ישראל לשבח את המלך הקדוש, ומתעסקים בתורה לשאר בני האדם, אז עת רצון להתקדש בקדשת הקדוש ברוך הוא ולכונן רצון לדבק בו. ואותם החברים שמשתדלים בתורה, הזונג שלמה בשעה שנמצא זונג אחר, וזה משבת לשבת, לכונן הרצון לדבק בקדוש ברוך הוא ובכנסת ישראל, שהיא עת רצון שהכל מתברכים, העליונים,

והתחתונים. אם בני אדם התרחקו ממנו ועושים בפחמות, איפה הקדשה שלהם שימצאו קדושים? איפה הנפשות הקדושות שמושכים מלמעלה? ושלמה המלך צווח ואמר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מי הוא הדעת? זה הקדוש ברוך הוא. נפש לא טוב - זוהי הנפש שהם מושכים במעשיהם. לא טוב, שהרי מהצד האחר נמשכות עליהם נפש שאינה טוב, משום שלא מכוונים לבם לקדוש ברוך הוא.

מי שמתלהט ביצר הרע בלי רצון וכונת הלב לקדוש ברוך הוא, מהצד של יצר הרע נמשכת עליו נפש שאינה טוב. זהו שכתוב גם בלא דעת נפש לא טוב ואן ברגלים חוטא. מי שהוא אן ברגלים ודוחה את השעה בלי רצון קדוש - חוטא, חוטא ודאי בכל.

ועל זה שורות מכות רעות בבני אדם, ומעידים בפניהם על חציפתם, להראות שהנה הקדוש ברוך הוא מואס בהם ואין דעתו

לאחזקה דהא קדשא בריך הוא מאיס בהו, ולא דעתיה בהון, עד דאינון

זָכָאן (דף נ' ע"א) **וּמִכְשָׁרָאן עוֹבְדֵייהוּ כְּמִלְקַדְמִין,**
וּמִתְבָּרְכָן (ס"א וּמִתְבָּרְכָן). **וְעַל דָּא אֲשַׁתְּמוּדְעָן**
מִכְתָּשִׁין לְגַבֵּי כְּהֵנָא, אֵינּוּן דְּאֲתִיין מִסְטָרָא
דְּמִסְאַבָּא, וְאֵינּוּן דְּאֲתִיין מִסְטָרָא אַחְרָא.
כְּגוֹנוּנָא דָּא כְּתִיב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו',
וְנִתְתִי נִגְעַ צְרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזוּזְתְּכֶם.
וְכִי אָגַר טֹב הוּא, דִּישְׁתַּכַּח בְּאֵינּוּן דְּזָכָאן
לְמֵיעַל בְּאַרְעָא. אֲלֵא הָא אוּקְמוּהִי לְאַשְׁכְּחָא
מִטְמוּנִין דְּאַטְמָרן בְּבֵיתֵיהוּ, וּלְאַהֲנֵאָה לֹוּן
לְיִשְׂרָאֵל.

אֲבָרָ תָּא חֲזִי, זָכָאין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוּן
מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא,
וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא רַחִים לְהוּ, דְּכְתִיב, (מלאכי א)
אַהֲבִיתִי אֶתְכֶם אָמַר יי'. וּמַגּוֹ רַחִימוּתָא דִּילֵיהּ,
אֲעִיל לְהוּ לְאַרְעָא קְדִישָׁא, לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינְתֵיהּ
בִּינֵיהוּ, וּלְמַהוּי דִּינִירֵיהּ עֲמַהוּן, וְיִשְׂרָאֵל
דִּישְׁתַּפְּחוּן קְדִישִׁין עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (שמות לה) וְכָל הַנְּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא
לְבֶן וְגו'. בְּשַׁעֲתָא דְּהוּ עֹבְדִין עֲבִידְתָּא,
הוּ אֲמַרִי, דָּא לְמִקְדָּשָׁא. דָּא לְמִשְׁכָּנָא. דָּא
לְפְרוּכְתָּא. וְכֵן כָּל אֵינּוּן אוּמְנִין בְּגִין דִּישְׁרִי
קְדָשָׁה עַל יְדֵיהוּ, וְאַתְקַדְּשׁ הֵהוּא עֲבִידְתָּא.
וְכַד סָלִיק לְאַתְרֵיהּ, בְּקְדוּשָׁה סָלִיק.

כְּגוֹנוּנָא דָּא מָאן דְּעֵבִיד עֲבִידְתָּא לְעִבּוּדָה זָרָה,
אוּ לְסְטָרָא אַחְרָא, דְּלֵא קְדִישָׁא. פִּינּוּן
דְּאַדְפֵּר לֵיהּ עַל הֵהוּא עֲבִידְתָּא, הָא רוּחַ
מְסָאַבָּא שְׂרִיא עֲלוּי, וְכַד סָלִיק עֲבִידְתָּא,
בְּמִסְאַבָּא סָלִיק. כְּנֵעֲנִים פִּלְחִי לְעִבּוּדָה זָרָה
אֵינְהוּ, וּמִתְדַבְּקִין כְּלָהוּ כַּחְדָּא בְּרוּחַ מְסָאַבָּא
בְּעִבּוּדָה זָרָה, וְהוּ בְּנִיין בְּנִיין לְפְרָצוּפֵיהוּ (ס"א
לְטַנּוּפֵיהוּ) וּלְגַעוּלֵיהוּ לְסְטֵר מְסָאַבָּא לְעִבּוּדָה
זָרָה, וְכַד שְׂרָאן לְמַכְנֵי, הוּ אֲמַרִי מְלָה, וְכִינּוּן
דְּאַתְדַּכֵּר בְּפוּמֵיהוּ, סָלִיק עֲלֵיהּ רוּחַ מְסָאַבָּא.

בָּהֶם, עַד שֶׁהֵם זֹכִים וּמִכְשָׁרִים
 אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כְּמִקְדָּם וּמִתְבָּרְכִים
 (וּמִשְׁתַּהֲרִים). וְעַל זֶה נִדְּעוּת הַמַּכּוֹת
 לַכְּהֵן, אוֹתָן שְׂבָאוֹת מִצַּד הַטְּמֵאָה
 וְאוֹתָן שְׂבָאוֹת מֵהַצַּד הָאַחֵר.

כְּמוֹ זֶה כְּתוּב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ
 כְּנָעַן וְגו', וְנִתְתִי נִגְעַ צְרַעַת בְּבֵית
 אֶרֶץ אַחֲזוּזְתְּכֶם. וְכִי שְׂכָר טוֹב הוּא
 שְׂיִמְצֵא בְּאוֹתָם שְׂוִיכִים לְהַכְנִס
 לְאֶרֶץ? אֲלֵא הִנֵּה פְרֻשָׁה, לְמֵצֵא
 מִטְמוּנִים שֶׁהֻטְמְנוּ בְּבֵיתָם,
 וְלִהְנוֹת בָּהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל.

אֲבָרָ בֵּא רְאֵה, אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהֵם מִתְדַבְּקִים לְקְדוּשׁ בְּרוּף
 הוּא, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא אוֹהֵב
 אוֹתָם, שְׂכָתוּב (מלאכי א) אֶהְבִּיתִי
 אֶתְכֶם אָמַר ה'. וּמִתּוֹף אֶהְבֵתוּ
 הַכְּנִיס אוֹתָם לְאֶרֶץ הַקְדוּשָׁה,
 לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינְתוֹ בֵּינֵיהֶם,
 וְשִׁיחֵיהּ דִּינִירֵיהּ עִמָּהֶם, וְיִשְׂרָאֵל
 שְׂיִמְצֵאוּ קְדוּשִׁים עַל כָּל בְּנֵי
 הָעוֹלָם.

בֵּא רְאֵה, כְּתוּב (שמות לה) וְכָל
 הַנְּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֶן וְגו'.
 בְּשַׁעֲהָ שֶׁהִיוּ עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה, הִיוּ
 אוֹמְרִים: זֶה לְמִקְדָּשׁ, זֶה לְמִשְׁכָּן,
 וְזֶה לְפְרוּכָת. וְכֵן כָּל אוֹתָם
 הָאֲמָנִים, כְּדִי שִׁתְּשַׁרְהוּ קְדוּשָׁה עַל
 יְדֵיהֶם, וּמִתְקַדְּשֵׁת אוֹתָהּ עֲבוּדָה.
 וּכְשֶׁעוֹלָה לְמִקּוּמוֹ, עוֹלָה
 בְּקְדוּשָׁה.

כְּמוֹ כֵּן מִי שֶׁעוֹשֶׂה עֲבוּדָה
 לְעִבּוּדָה זָרָה אוּ לְצַד הָאַחֵר
 שְׂאֵינּוּ קְדוּשׁ, כִּינּוּן שְׂמֻזְכִּיר אוֹתוֹ
 עַל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֵׂה, הָרִי רוּחַ
 טְמֵאָה שׁוֹרֵה עֲלָיו. וּכְשֶׁעוֹלָה
 הַמַּעֲשֵׂה, עוֹלָה בְּטְמֵאָה.
 הַכְּנֵעֲנִים הֵם עוֹבְדֵי עִבּוּדָה זָרָה,
 וּמִדְּבָקִים כָּלֵם יַחַד בְּרוּחַ טְמֵאָה
 בְּעִבּוּדָה זָרָה, וְהִיוּ בּוֹנִים בְּנִיין
 לְפְרָצוּפֵיהֶם (לְטַנּוּפֵיהֶם) וּלְגַעוּלֵיהֶם
 לְצַד הַטְּמֵא לְעִבּוּדָה זָרָה.
 וּכְשֶׁמִּתְחַלְלִים לְבָנוֹת, הִיוּ
 אוֹמְרִים דְּבוּר. וְכִינּוּן שְׂנוּפָר

בפיהם, עולה עליו רוח של טמאה. כשעולה המעשה, הוא עולה ברוח טמאה.

בין שנכנסו ישראל לארץ, רצה הקדוש ברוך הוא לטהר אותם ולקדש להם את הארץ, ולפנות מקום לשכינה, שלא תשרה השכינה בתוך הטמאה. ועל פן באותו נגע צרעת היו סותרים בנינים של עצים ואבנים שנעשו בטמאה.

בא ראה, אם המעשה הזה היה למצא מטמונים בלבד, יחזירו האבנים אחר כך כמות שהם למקומם, והעפר למקומו. אבל הפסוק כותב, וחלצו את האבנים. וכתוב ועפר אחר יקח. כדי שתעבר רוח הטמאה, ויתפנה ויתקדש כעת במקדש, וימצאו ישראל בקדשה ובדיוור קדוש, להשרות ביניהם שכינה.

ועל פן, מי שבונה בנין, כשמתחיל לבנות צריך להזכיר בפיו, שהרי לעבודת הקדוש ברוך הוא הוא בונה, משום שכתוב (ירמיה כב) הוי בנה ביתו בלא צדק וגו'. ואז סיוע שמימי שורה עליו, והקדוש ברוך הוא מזמין עליו קדשה וקורא עליו שלום. זהו שכתוב (איוב ה) ויבעת פי שלום אהלך וגו'. מה זה ופקדת נוף? הרי פרושה. אבל ופקדת, להפקיד דבור בפה כשהוא בונה. ואז כתוב ולא תחטא. ואם לא, הרי מזמין לביתו את הצד האחר.

כך שפן מי שבונה, ורצונו בצורה אחרת, משום שמיוחד הפית לצד האחר להטמא בו, הרי ודאי שורה בו רוח של טמאה, ולא יוצא אותו אדם מן העולם עד שנענש בפית ההוא. ומי שדר בו יכול להנזק, שהרי פדירה ההיא שורה בה רוח טמאה, ומדיקה מי שנמצא בה.

כד אסתליק עבידתא, ברוח מסאבא אסתליק.

בין דעאלו ישראל לארעא, בעא קדשא בריה הוא לדכאה לון, ולקדשא לון ארעא, ולאפנאה אתר לשכינתא דלא תשרי שכינתא גו מסאבא. ועל דא בההוא נגע צרעת, הוו סתרין בנינין דאעין ואבנין דאתעבידו במסאבו.

תא חזי, אי עובדא דא הוה לאשכחא מטמונין בלחודוי, יהדרון אבנין לבתר כמה דאינון לאתרייהו, ועפרא לאתריה. אבל קרא כתיב, וחלצו את האבנים. וכתוב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר רוח מסאבא, ויתפגי ויתקדש השתא כמלקדמין, וישתכחו ישראל בקדושה, ובדיורא קדישא, למשרי בנייהו שכינתא.

ועל דא מאן דבני בנין פד שארי למבני, בעי לאדכרא בפומיה, דהא לפולחנא דקודשא בריה הוא הוא בני. בגין דכתבי, (ירמיה כב) הוי בונה ביתו בלא צדק וגו', וכדין סיעתא דשמיא שארי עלוי, וקודשא בריה הוא זמין עליה קדושתא, וקארי עליה שלום, דהא הוא דכתיב, (איוב ה) ויבעת פי שלום אהלך וגו'. מהו (איוב ה) ופקדת נוף, הא אוקמוה, אבל ופקדת, לאפקדא מלה בפומא כד איהו בני. וכדין ולא תחטא כתיב. ואי לאו הא זמין לביתיה סטרא אחרא.

כר שפן, מאן דבני ורעותיה בגוונא אחרא, בגין דמיוחד ביתא לסטרא אחרא, לאסתאבא ביה. הא ודאי שריא ביה רוח מסאבא, ולא נפיק ההוא בר נש מעלמא, עד דאתענש בההוא ביתא, ומאן דדייר ביה, יכיל לאתזקא, דהא ההוא דירה רוח מסאבא שריא ביה, ואזיק מאן דאשתכח ביה.

וְאִי תִימָא בְמָה יָדִיעַ. כְּגוֹן דְּאַתְּזַק בְּהֵהוּא
בֵּיתָא, הֵהוּא דְבָנֵי לָהּ, אוֹ אֲנָשֵׁי בֵּיתֶיהָ,
אוֹ בְּנֵזְקֵי דְגוּפָא, אוֹ בְּנֵזְקֵי מְמוֹנָא, הוּא וְתָרִין
אַחֲרֵינָן אַבְתְּרִיָּה. הָא וְדָאֵי יַעֲרוֹק בְּרֵשׁ
לְטוּרָא, וְלֹא יָדוּר בֵּיהּ. יָדוּר בְּטִיחְלָא דַּעֲפָרָא,
וְלֹא יָדוּר בֵּיהּ.

וּבְגִין כֵּן, קָדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חָס עַלְיֵיהּ
דִּישְׂרָאֵל, דְּאֵינוּן לֹא יַדְעִין מְלָה בְּכָל
אֵינוּן בְּתֵי. וְהוּא אָמַר, אַתּוּן לֹא יַדְעִין, אָנָּא
יַדְעָנָא, וְאַרְשִׁימְנָא לֹאן בְּנַגְעָא. נַגְעָא דְיִיר בְּבֵיתָא,
הָא נַגְעָא אַחֲרָא תְקִיפָא, דְיִפִּיק לֵיהּ, וְיַעֲבֹר לֵיהּ
מִן עַלְמָא. וְכַדִּין וְנִתְּן אֶת הַבַּיִת אֶת אַבְנֵי
וְאֶת עֲצָיו. פִּינּוֹן דְּאִזִּיל לֵיהּ, מָאֵי טַעְמָא וְנִתְּן
אֶת הַבַּיִת. אֲלֵא בְּכָל זְמַנָּא דְהֵהוּא בְּנִין לַהוּי
קָיִים, (דָּר נ' ע"ב) דִּילֵיהּ הוּא, וְיָכִיל לְאַהֲדָרָא.

הָאֵי בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, כָּל שְׂפָן בְּאַרְעָא אַחֲרָא,
דְּזִמְינָא רוּחַ מְסָאָבָא יִתִּיר, וְיָכִיל בְּרֵשׁ
לְאַתְּזָקָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְכָל שְׂפָן דְּאַקְרִי
בְּקַלְפוּי דְחִבְרוּי אַחֲרֵינָן, לְאַשְׁתַּבְּחָא תַּמָּן,
וְאַפִּילוּ טוּרְפֵי דְקִסְפֵּתָא לֹא מַעֲבָרִין לֵיהּ
מֵהֵהוּא בֵּיתָא, וּבְגִין כֵּן הָאֵי קָרָא אַכְרִיז וְאָמַר,
הוּי בּוֹנָה בֵּיתוֹ בְּלֹא צָדֵק. הוּי וְדָאֵי קְאָמְרֵי
כָּל יוֹמָא בְּהֵהוּא בֵּיתָא.

רַבִּי יוֹסִי עָאֵל חֵד יוֹמָא בְּחֵד בֵּיתָא, מְטָא
בְּסַפְתָּא (ס"א אַטְרַח בְּטִיפְסָא), עָאֵל לְגוּ. שְׁמַע
חֵד קָלָא דְאָמַר, אַתְּפְנָשׁוּ עוּלוֹ, הָא חֵד פְּלוּגְתָּא
דִּילָן. סִיפְתוֹ וְנִנְזִיק לֵיהּ עַד לֹא יִנְפּוֹק, אָמְרוּ,
לֹא יָכִוּל אֲלֵא אֵי דִיוּרִיָּה הָכָא. נִפְק רַבִּי יוֹסִי
וְדַחִיל. אָמַר, וְדָאֵי מָאן דַּעֲבָר עַל מְלוּי
דְחִבְרוּיָא, אַתְחִיב בְּנַפְשֵׁיהּ.

אָמַר לֵיהּ רַבִּי חֵיָא, וְהָא גוּיִם וּשְׂאָר בְּנֵי נֶשֶׁא
דְיִירֵי בְּגוּיָהּ, וְאַשְׁתְּלִימוּ. אָמַר לֵיהּ,
אֵינוּן מְסֻטְרִיָּהוּ קָא אַתְיִין, אָבֵל מָאן דְּדַחִיל

וְאִם תֵּאמַר, בְּמָה יָדִיעַ? כְּגוֹן
שְׂנֵזוֹק בְּבֵית הֵהוּא אוֹתוֹ שְׂבָנָה
אוֹתוֹ, אוֹ אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, אוֹ בְּנֵזְקֵי
גוּפָא, אוֹ בְּנֵזְקֵי מְמוֹן, הוּא וּשְׁנֵי
אַחֲרֵים אַחֲרָיו. הָרִי וְדָאֵי יִבְרַח
אָדָם לְהָר, וְלֹא יָדוּר בּוּ. יָדוּר
בְּמַחְלַת עֶפֶר, וְלֹא יָדוּר בּוּ.

וּמִשּׁוּם כֵּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס
עַל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם לֹא יוֹדְעִים דְּבָר
בְּכָל אוֹתָם הַבְּתִים, וְהוּא אוֹמֵר:
אַתֶּם לֹא יוֹדְעִים - אֲנִי יוֹדֵעַ,
וְרַשְׁמַתִּי אוֹתָם בְּנַגְעָא. נַגְעָא דְר
בְּבֵיתָא, הִנֵּה נַגְעָא אַחֲרַי תְּקִיף
שְׂיֻצִיא אוֹתוֹ וְיַעֲבִיר אוֹתוֹ מִן
הָעוֹלָם. וְאִז - וְנִתְּן אֶת הַבַּיִת אֶת
אַבְנֵי וְאֶת עֲצָיו. כִּינּוֹן שְׁהוּלְחָ לֹא,
מָה הַטַּעַם וְנִתְּן אֶת הַבַּיִת? אֲלֵא
בְּכָל זְמַן שְׂאוֹתוֹ בְּנִין יִהְיֶה קָיִים
- שְׁלוֹ הוּא, וְיָכִיל לְחֹזֵר.

זֶה בְּאַרְץ הַקְדוּשָׁה, כָּל שְׂפָן
בְּאַרְץ אַחֲרָת, שְׂרוּחַ הַטְּמָאָה
מְצוּיָהּ יוֹתֵר, וְיָכִיל אָדָם לְהִנְזֹק.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְכָל שְׂפָן שְׂנוּקְרָא
בְּקַלְפוֹת שֶׁל חִבְרוּי הָאֲחֵרִים
לְהַמְצֵא שֵׁם, וְאַפְלוּ דְפִיקוֹת
בְּפִלִים לֹא מַעֲבִירִים אוֹתוֹ מִן
הַבַּיִת. וּמִשּׁוּם כֵּן הַפְּסוּק הִנֵּה
מְכַרִּיז וְאָמַר, הוּי בְּנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא
צָדֵק. הוּי וְדָאֵי שְׂאוּמְרִים כָּל יוֹם
בְּבֵית הֵהוּא.

רַבִּי יוֹסִי נִכְנַס יוֹם אַחַד לְבֵית
אַחַד, הִגִּיעַ לְסָף (סָרַח בִּישְׁפּוּס) וְנִכְנַס
פְּנִימָה. שְׁמַע קוֹל אַחַד שְׂאוּמֵר:
הַתְּפִנְסוּ וְהַתְּפִנְסוּ, הִנֵּה אַחַד
מֵהִירִיבִים שְׁלַנּוּ. הַתְּחַבְּרוּ וְנִזְיִק
אוֹתוֹ לְפָנָי שְׂיָצָא. אָמְרוּ, לֹא נוֹכַל
אֲלֵא אִם דִּיוּרוֹ כָּאן. יָצָא רַבִּי יוֹסִי
וּפְסַח. אָמַר, וְדָאֵי מִי שְׁעוּבָר עַל
דְּבָרֵי הַחִבְּרִים, מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ.
אָמַר לוֹ רַבִּי חֵיָא, וְהָרִי הַגּוֹיִם
וּשְׂאָר בְּנֵי אָדָם דְרִים בְּתוֹכוֹ,
וְנִשְׁלַמוּ. אָמַר לוֹ, הֵם מַצְדִּים הֵם
בָּאִים, אָבֵל מִי שְׂיָרָא חֵטָא יָכִוּל
לְהִנְקֵי. וְאַפְלוּ הֵם, אִם יַעֲפּוּבוּ אֶת

דיינרם בו, לא יצאו בשלום. אמר לו, והרי כתוב (איוב כא) בתיקה שלום מפחד. אמר לו, כגון שהיה מאחר, ונבנה מצדק. והפסוק כן הוא, בתיקה שלום מפחד - כשבתיקה שלום מפחד, שבט אלוה לא שורה עליהם.

ובא אשר לו הבית והגיד וגו' (ויקרא יד). והגיד?! ויאמר היה צריך להיות, או וידבר. מה זה והגיד? אלא בכל מקום דבר של חכמה הוא, והנה פרשה. כנגע נראה לי בבית. כנגע? ! נגע היה צריך להיות! נראה לי! יש לי היה צריך להיות, שהרי כתוב ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם, שראה לכל! למה כנגע נראה לי.

ארא בשעה שזה נכנס, אחר מתגלה, ומתגרים זה בזה. ועל זה נראה לי. אותו שהתכסה התגלה, ושהתגלה התכסה, ואחר כך נראה לו בדמות אותו הנגע של הבית, ואחר מתכסה. ועל זה והגיד לפהן, שדבר חכמה הוא.

ואז בא הפהן, ופילו הבית, וינתצו לו האבנים והעצים והכל. פיון שנתצו וטהרו הכל, מתברכים. אז כתוב (דברים ה) ובתים טובים תבנה וישבת. אלו נקראים טובים, שהרי הראשונים אינם טובים, ואינם בכלל של קדשה וטהרה.

אמר רבי יהודה, אם כן, במה מפרשים את הפסוק שכתוב, (שם) ובתים מלאים כל טוב אשר לא מלאת? אם רוח טמאה שורה בתוכם, איך מלאים כל טוב? אמר רבי אלעזר, מלאים כל טוב - במקומו, בכסף ובזהב, ובכל פמו שגאמר (בראשית מה) כי טוב כל ארץ מצרים. ואמר רבי יהודה, והנה כל בתי המצרים היו מלאים

חטאה, כיל לאתזקא. ואפילו אינון, אי יעכבו דיריהון ביה, לא יפקון בשלם. אמר ליה, והא כתיב (איוב כא) בתיקה שלום מפחד. אמר ליה כגון דהיה מאחר, ואתבני מצדק. וקרא הכי הוא, בתיקה שלום מפחד, כשבתיקה שלום מפחד שבט אלוה לא שריא עליהם.

ובא אשר לו הבית והגיד וגו'. (ויקרא יד) והגיד, ויאמר מיבעי ליה, או וידבר, מהו והגיד. אלא בכל אתר מלה דחכמתא הוא, והא אוקמוה. כנגע נראה לי בבית, כנגע, נגע מיבעי ליה. נראה לי, יש לי מיבעי ליה. דהא פתיב, ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם, דיתחזי לכלא. אמאי כנגע נראה לי.

ארא בשעתא דהאי עייל, אחרא אתגליא. ומקטרגא דא בדא. ועל דא נראה לי, ההוא דאתפסי אתגליא, ודאתגליא אתפסי, ולבתר מתחזי ליה בדיוקנא דההוא נגע דביתא, ואתפסיא אתרא. ועל דא והגיד לפהן, דמלה דחכמתא היא.

וכדין אתי כהנא, וירמוז ביתא, וינתצון ליה אבנין ואעין וכלא. פיון דאנתצון ואתדכן פלא, מתברכאן, פדין פתיב, (דברים ח) ובתים טובים תבנה וישבת. אלין אקרון טובים, דהא קדמאי לאו אינון טובים, ולאו בכללא דקדושה ודכיו ניהו.

אמר רבי יהודה, אי הכי במאי מוקמינן קרא דכתיב, (דברים ו) ובתים מלאים כל טוב אשר לא מלאת. אי רוח מסאבא שריא בגווייהו היך מלאים כל טוב. אמר רבי אלעזר, מלאים כל טוב: במקוונא, בכספא, ובדהבא, ובכללא. פמה דאת אמר (בראשית מה) כי טוב כל ארץ מצרים. ואמר רבי יהודה, והא כל בתי דמצראי, מליין חרשין וטעוון הוו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא מושוו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אִשְׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אִשְׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

ספרי הזוהר בכל בית! 12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד...

"בהאי חבורא דילך
 דאיהו ספרי הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

בזכות החבור שלה,
 ספר הזוהר הקדוש
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

מאגר
 ספרי הזוהר
 הקדוש
 הגדול
 בעולם!

"הוצרות הזוהר"
 תקליטור
 גרסה 1

מסע
 הזוהר
 העולמי

נחל לכיש 24/8 - בית שמש
 054-843-6784
 "קול הזוהר"
 שיעורים באוהר היומי בטלפון
 0722-990044

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

קול
 הרשב"י
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.